

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΘ' (ΕΞΑΜΗΝΟ Α')

Ἀθήνα, 15 τοῦ Θεριστῆ 1922

ΑΡΙΘ. 763 (ΦΥΛ. 12)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ (Λαύρις). Ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς Σκοποῦς :
(Παλιὸ περβόλι, ὁ Γυρισμὸς τοῦ Καπετανίου, ἡ
Μελλονοφυῖ, Τρεῖς Ἀδελφές).
ΠΕΤΡΟΣ ΓΑΛΗΝΟΣ : Γυρίζοντας.
ΔΩΡΑ ΜΟΑΤΣΟΥ : Στεγνὴ βραδυά.
ΖΑΝ ΖΩΡΕΣ : Τολστόης. (Συνέχεια καὶ τέλος).

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ : Θαλασσοπάλημα.
Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ : Ἐπιμολογικά : Μοναχός.
ΗΑ Φ. ΗΛΙΟΥ : Θεατρικὰ Σημειώματα : Ἡ Μητέρα
ΜΗΤΣΟΣ ΑΝΘΕΜΗΣ : Τὸ καὶμα. (συνέχεια)
ΑΛΕΧ. ΣΤΕΙΝΜΕΝΤΖ : Τὸ ἔργο τοῦ Βένετικινδ.
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΖΩΗ : Ξένη Φιλολο-
γία — Χωρὶς Γραμματόσημο.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΑΛΙΟΥΣ ΣΚΟΠΟΥΣ

Στὸν ποιητὴ
ΡΗΓΑ ΓΚΟΛΦΗ

ΠΑΛΙΟ ΠΕΡΒΟΛΙ

Χτύπησα· ξαναχτύπησα : Κλεισμένη ἡ αὐλόπορτά σου
Κῆπε ἀνθισμένε μου· κ' ἐγὼ μένω στὴν ἔρημη στράτα.
Ποιὸς νὰ μ' ἀνοίξει ; Ζήτησα νὰ μπῶ καὶ μοῦταν : Στάσου !
Κ' ἡ περβολάρισσα ἄλλαξε· κι' ἄλλη ἔχεις κλειδοκράτα.

Τ' ἀμμόστρωτα δρομάκια σου ροῦγες πλατιές γιὰ μένα·
Κ' ἡ στέγνα τοῦ συντριβανοῦ μιά θάλασσα πλατειά.
Τρεχαντηράκια χάρινα μὲ τὰ πανιά ἀπλωμένα
Τ' ἀρμένιζα, καὶ θάρρεβα πῶς πάω στὴν ξεντειά.

Ρόδα καὶ γιούλια, κυκλαμιές, γαρούφαλλα, ζουμπούλια !..
Μ' ἀπ' ὅλα μοσκοβόλαγες, κ' εἰσὺν χαρὰ καὶ βιὸς μου
Κοπέλλα τῆς περβολαριάς : Ἀστρί, φεγγάρι, πούλια :...
Κλωνάρι· δροσοστάλαχτο, βασιλικοῦ καὶ δυόσμου.

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΥ

Καπετάνισσα : Σοῦ φέρνω ἀπὸ τὴν Πόλη φορεσιά,
Κεκριμπάρια, τζοβαῖρια, μέσα ἀπ' τὴν Ὀντέσσα !
Νὰ λαμποκοπᾷς καλὴ μου σὰ θὰ πᾶς στὴν ἐκκλησιά,
σὰν τὴ χαρραγὴ ἡ δροσιά : Κ' ἔγια-λέσα !

Κεῖ στά ξένα κάποιον βράδι ποὺ μὲ κέρναγε κρασί
μοῦδειξε κοράλια χεῖλια — πειρασμὸς ἢ μαργιόλα —
μιὰ ξανθοῦλα : Μὰ τῆς εἶπα — Κοραλένια ὅπως ἐσὺ
ἔχει μιὰ ἄλλη στὸ νησί ! Κ' ἔγια μόλα !

Λίγο βόηθησε Ἄη-Νικόλα μαῖστραλάκι νὰ στρωθεῖ
Κ' ἔτσι ἀρχήτερα νὰ μποῦμε στὸ λιμάνι μέσα :
Δυὸ ματάκια νὰ στεγνώσουν, μιὰ καρδιά νὰ στεριωθεῖ
ἀπ' τὸν πόνο τὸ βαθύ : Κ' ἔγια λέσα !

Η ΜΕΛΛΟΝΥΦΗ

Τὴ νιὰ πού τώρα τὴν λεροῦ / τὴν ἤξαιρα ἀπὸ χρόνια :
 Κ' εἶχε περισσιες ὁμορφιές, χαρίσματα ἀφανέρωτα,
 Σιμὰ στὸ παραθύρι τῆς ἀνθοῦσαν μελοργόνια
 καὶ μιὰ γαλιάντρα στὸ κλουβὶ τῆς λάλειε γιὰ τὸν ἔρωτα !

Κι' αὐτή, σκυμμένη ἐκένταγε τὸν ἥλιο, τὸ Φεγγάρι·
 μὲ πούλιες κι ἀσημοκλωστὲς σὲ ὑφάδι μαῦρο κι ἄλικο :
 Τῆς χήρας κρυφοκοίταζε τὸ γυιό, τὸν κανακάρη
 γιὰ τὴν ὑγεία τῆς ποῦπινε στ' ἀντικρυνὸ μπακάλικο.

Κ' ἡ γειτονιά τῆς τὸλεγε : Σὰ ῥθοῦν τὰ χελιδόνια
 τὸ νιὸ τὸν τρισευγενικὸ πῶς θὰ τὸν πάρει γι' ἄντρα τῆς.
 Τώρα, νεκρὴ τὴ χαιρετοῦν ἀπ' ὅλα τὰ μπαλκόνια
 Καὶ σβύνουν τὰ μυριστικά· σωπαίνει κ' ἡ γαλιάντρα τῆς.

ΤΡΕΙΣ ΑΔΕΡΦΕΙΣ

Τρεῖς ἀδερφές, τρεῖς ἀδερφές· Παντοῦ μὲ πᾶνε συνοδεία
 νύχτα, κι αὐγὴ, καὶ ἡμέρα ;
 Ἡ μιὰ πότε καλόγνωμη χαρίζει μ' ἀνοιχτὴ καρδιά
 καὶ πότε σφιχτοχέρα !

Ἡ ἄλλη ; Δουλεύτρα ἀκάματη γνέθει τὸ νῆμα τ' ἀσημί
 πού χίλιες πῆγες νᾶναι !
 Γειά καὶ χαρὰ στὰ χέρια τῆς, πού νὰ μὴν πάψουνε στιγμὴ
 τ' ἀδράχτι νὰ γυρνᾶνε !

Κ' ἡ ἄλλη — θωρῶ τὸν ἥσκιο τῆς — Κρατάει ψαλίδι κοφτερὸ
 — καρδιά μου γιὰτὶ τρέμεις ;
 Ποιὰ μέρα, ποιὰ ὥρα, ποιὸν καιρὸ ; Τρέχει καὶ κόβει στὸ φτερό
 τὸ νῆμα τῆς ἀνέμης.

Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ (ΛΑΥΡΑΣ)

Γ Υ Ρ Ι Ζ Ο Ν Τ Α Σ

Τὸ καράβι μᾶς ἔφερνε στὰ γαλάζια ὄνειρεμένα νε-
 ρά, στὸν παλιὸ οὐρανό, τὸν ἀγαπημένο. Μὲ τὸ σκίσι-
 μο τοῦ αὐγερινοῦ εἶχαμε πιάσει τὸν Κάβο Ντόρο καὶ
 τώρα τραβούσαμε γιὰ τὸ Μακρόνησο. Σίγουρα θὰ πιά-
 νουμε σκάλα πρὶν τὸ μεσημέρι.

Αὐτὸ εἶτανε πολὺ εὐχάριστο. Θὰ βλέπαμε μιὰν ὥρα
 ἀρχήτερα τὸν τόπο μας, τὸν πάντα τρισπόθητο καὶ λα-
 τρεμένο μὲ ὅσα ταξίδια κι ἂν κάναμε σὲ στεριά καὶ
 σὲ θάλασσα. Ἡ λαχτάρα δυνάμωνε τὴν ἀπαντοχὴ ιό-
 σους μῆνες. Μᾶς γλυκονινοῦριζε μ' αὐτὸ τὸ χρυσόνειρο.

— Ἄς πιάσουμε σκάλα μιὰ φορὰ, εἶχε πεῖ ὁ λο-
 χίας Σκαρλῆς, ὁ φίλος μου, ἃς φιλήσω τὸ χῶμα τῆς
 Ἀθήνας κι ἃς μὲ κρεμάσουνε ὅστερα.

Εἶτανε ὁ πόθος πού κρατοῦσε ὅλου, τὸ δυνατό
 κρασί πού μᾶς μέθαγε. Ἀστραφτε στὰ μάτια. Ὁ Στρα-
 τηγὸς ποῦφερνε βόλτες στὴ γέφυρα κοιτοῦσε μὲ τὰ

καυνοκιάλια πέρι, οἱ φαντάροι πού γυρίζανε μὲ ἄδεια
 ἢ γιὰ πάντα στὰ σπῖτια τους ἀναρωτιόντουσαν πότε
 θὰ φτάσει τὸ καράβι. Θαρροῦσαν πῶς εἶχε κόψει τὸ
 δρόμο του. Καὶ κάτου στὸ πλωριὸ ἄμπάρι, ξαγριεμέ-
 νοι ἀπὸ τὴν κακονύχτια καὶ τὴν κακοπέραση δριθύνανε
 τὰ τρεμάμενα κορμιά τους μερικοὶ κατὰδικοι στρατιῶ-
 τες, πού ζητούσανε μὲ κάθε τρόπο νὰ δοῦνε λίγο οὐ-
 ρανὸ καὶ θάλασσα γνώριμη.

Τὸ βαπόρι ἔκοβε δρόμο καλὸ. Δώδεκα μίλια τὴν
 ὥρα. Ποστᾶλε ἄλλοτε, εἶχε ἀπὸ τὸ κουβέρνο ἐπιταχτεῖ
 γιὰ τίς στρατιωτικὰς ἀνάγκες. Ἐκανε κάθε βδομίδα κ'
 ἕνα ταξίδι, πῆγαινε ἔλα, Ραιδεστὸ — Πειραιᾶ. Κ' ἔπαιρνε
 τὴν ἀνθρώπινη ἀθλιότητα καὶ τὴν ταξίδευε πότε σ'
 ἕνα ὄνειρο γυρισμοῦ καὶ πότε σὲ μιὰ λαχτάρα νὰ μὴν
 κρατήσῃ γιὰ πολὺ ὁ μακρεμὸς ἀπ' τὰ σπῖτια.

Τώρα γυρῶσαμε πάλι γιὰ νὰ ξαναφύγουμε ἀργότερα.